

Джим Ґудзик і машиніст Лукас (скорочено)

Міхаель Енде

Міхаель Енде

Джим Ґудзик і машиніст Лукас

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Глава перша, у якій історія починається

Країна, у якій жив Лукас-машиніст, називалася Усландія. Вона була дуже маленькою, складалася з гори з двома верхівками, одна нижча за іншу. Гору оповивали усілякі дороги з малесенькими мостами та переїздами. Була і залізниця. У країні було два будинки: один звичайний, а інший – із крамничкою. Була ще маленька будівля залізничної станції, що стояла просто біля підніжжя гори. Там жив Лукас-машиніст. Між двома верхівками гір стояв замок короля. Усландія була островом серед океану.

Лукас-машиніст був невисоким та дещо огрядним. Він носив робочого комбінезона та кашкета із козирком. Очі в Лукаса були сині, а обличчя та руки – майже зовсім чорними від мастила та кіптяви. І хоча він щодня мився особливим милом для локомотивних машиністів, кіптява так і не сходила. Коли Лукас сміявся, було видно, як блищать його чудові білі зуби, якими він міг розколоти будь-який горіх. Крім того, Лукас носив у лівому вусі маленьку золоту сережку в формі кільця та палив коротеньку товсту люльку-носогрійку. Лукас володів неабиякою силою, але він любив мир та спокій. Лукас був пречудовим майстром із плювків: міг загасити запаленого сірника на відстані трьох із половиною метрів. І плюватися вмів петлеподібно. Кожного дня багато-багато разів їздив Лукас на своєму локомотиві на ім'я Емма звивистими рейками крізь п'ять тунелів з одного кінця острова до іншого та назад.

В Усландії був король, який управляв країною та жив у замку між двома верхівками. Звали його Альфонс За-Чверть-Дванадцятий, бо він народився рівно об одинадцятій годині сорок п'ять хвилин. Король майже завжди сидів удома і вів телефонні розмови по великому золотому телефону. У короля було два підданих: пан Ермель – жив у найзвичайнісінькому будинку і не мав жодної певної професії, тільки ходив гуляти, і товстенька пані Ваас – жила в будинку, де знаходилася крамниця. У крамниці продавалися всілякі потрібні речі.

Короля можна було побачити тільки в святкові дні, бо весь інший час він повинен був управляти. Але по святах рівно за чверть дванадцять він підходив до вікна та привітно махав рукою. Потім всі пригощалися морозивом, бо пані Ваас була майстринею з його приготування.

Глава друга, у якій прибуває загадкова посилка

Одного чудового дня до берега Усландії прибуло поштове судно, і поштар із великою посилкою під пахвою запитав, чи тут мешкає пані Малтасан чи щось на зразок того. Адреса на посилці була написана з багатьма помилками.

Король взяв посилку і намагався прочитати, кому ж вона призначена. Він подумав, що на острові є ще один підданий, і побіг говорити по телефону. Тим часом піддані та поштар вирішили разом із Лукасом ще раз добряче обшукати весь острів. Вони сіли до локомотива і на кожній зупинці кликали пані Малтасан, але її не було. Поштар мав багато роботи, тому поплив, залишивши посилку.

Піддані довго радилися з Лукасом. Потім у вікні знову з'явився король і сказав, що він подумав, поговорив по телефону та прийняв таке рішення: пані Малтсан чи щось на зразок того, безсумнівно, дама. А єдина дама в Усландії – це пані Ваас. Отже, посилка, можливо, для неї.

Пані Ваас розгорнула посилку, всі побачили велику скриньку, всіяну дірочками. Пані Ваас відкрила скриньку та знайшла в ній іншу скриньку, дещо меншого розміру. Вона була обкладена соломою та тирсою, і на ній теж було багато дірочок. В середині була ще одна коробка, знов-таки із дірочками, розміром із взуттєву. Пані Ваас відкрила її. У середині лежало чорношкіре немовля! Воно дивилося на всіх великими блискучими очима і, схоже, було дуже раде тому, що його вийняли з цієї незатишної картонки.

Лукас-машиніст сердився, що хтось насмілився покласти немовля у посилку. Почувши, як обурюється розсерджений Лукас, немовля розревілося. Воно було ще занадто мале і нічого не зрозуміло, а подумало, що це його лають. Крім того, велике чорне обличчя Лукаса вельми налякало малюка, він же ще не знав, що в нього самого личко теж чорне.

Пані Ваас взяла хлопчика на руки та почала втішати його. Вона була безмежно щаслива, бо їй завжди хотілося, щоб у неї був малюк, тоді по вечорах вона б шила для нього курточки та штанці. Те, що немовлятко виявилось чорношкірим, вона вважала особливо милим, бо воно прегарно виглядатиме у рожевому, а це був її улюблений колір. Лукас назвав немовля Джимом.

За тиждень знову прибув поштар. Пані Ваас пішла на берег і прокричала йому звідти, що він може спокійнісінько прямувати далі, бо посилка виявилася для неї. Просто прізвище в адресі було написано нерозбірливо. Поки вона говорила, серце ледь не вистрибнуло в неї з грудей, адже це була брехня. Проте вона так боялася, що поштар забере малюка назад.

Минув час, Джим підріс і став хлопчик як хлопчик: бешкетував, сердив пана Ермеля і, як усі дітлахи, не дуже любляв умиватися. Умивання він вважав цілком зайвим, оскільки все одно був чорним, так що чиста в нього шия чи ні, було не розгледіти. Пані Ваас дуже пишалася ним, хоча постійно знаходила привід для занепокоєння, як і всі матусі. Джим був незамінним помічником. Коли в пані Ваас не вистачало часу, а королю, Лукасові чи панові Ермелю хотілося щось купити, Джим продавав їм товар у крамниці.

Найкращим другом Джима був Лукас-машиніст. Вони розуміли один одного з півслова вже хоча б тому, що обидва були майже одного кольору. Часто Джим їздив разом із Лукасом на локомотиві на ім'я Емма, і Лукас показував та пояснював йому, що до чого. Іноді Джимові під наглядом Лукаса навіть дозволялося невеличкий шматочок шляху проїхати самостійно. Більш за все на світі Джим хотів стати машиністом, бо ця професія відмінно пасувала до його чорної шкіри.

А тепер про його прізвисько. У Джима на штанцях завжди була дірка на одному й тому самому місці. Пані Ваас по сто разів залатувала її, але за пару годин дірка знову була тут як тут. Нарешті рішення було знайдено. Пані Ваас обробила дірку спеціальним швом, а поруч пришила великий гудзик. Замість того, щоби залатувати, варто тільки застібнути гудзик – і дірки як не було! Із тих пір жителі острова почали звати хлопчика тільки Джим Гудзик.

Глава третя, у якій майже приймається одне невеселе рішення, із яким Джим не згоден

Минуло кілька років, і Джим став майже напівпідданим. В Усландії школи не було, тому Джим продовжував вести безтурботне життя. Хлопчик підростав, і короля це дуже непокоїло.

Одного вечора король покликав Лукаса-машиніста до себе у палац. Король довго відтягував розмову, але, врешті, сказав, що треба ліквідувати Емму, бо Усландія – країна маленька, і всі не помістяться. Альфонс вважав, що країна потерпає від перенаселення, і коли Джим підросте і захоче собі будинок, то не знайдеться місця. Лукас сказав, що не може розлучитися з Еммою. Король закінчив зустріч з машиністом, і той пішов.

Лукас сів на березі океану і довго думав. Емма відчула, що сталося щось погане. Лукас сказав їй, що не може з нею розлучитися, і розповів про розмову з королем. У локомотиві сидів Джим. Лукас розповів йому, що покидає країну разом з Еммою. Джим сказав, що теж поїде, а для пані Ваас напише прощального листа, якого залишить у кухні. Лукас хотів переконати Джима залишитися, але хлопець сказав: "Або ми всі разом залишаємось, або ми всі разом їдемо. Залишатися тут нам не можна. Тоді поїхали. Утрох". Друзі домовилися зустрітися опівночі і рушити в дорогу.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Глава четверта, у якій у море виходить незвичайний корабель і Лукас дізнається, що на Джима-Гудзика можна покластися

Увечері пані Ваас здивувалася, коли Джим рано пішов спати. А він лежав у ліжку та чекав. У вікно світив місяць. Було дуже тихо. Тільки океан мирно гуркотів біля державного кордону та з кухні час від часу лунало тихе стукотіння спиць, бо Ваас в'язала для Джима светр. Раптом Джим подумав про те, що він ніколи не носитиме светра, над яким працювала пані Ваас... Джимові не хотілося покидати домівку, але й Лукаса залишити він не міг. Згодом Джим задрімав. І йому видалося, ніби стоїть він

біля державного кордону, а вдалині нічним океаном їде локомотив на ім'я Емма. Джим бачить свого друга Лукаса, який прощається.

Джим прокинувся. У цю мить годинник на башті королівського замку пробив дванадцять разів. Джим вискочив із ліжка, швидко одягся і вже було хотів вилізти у вікно – але тут саме згадав про листа. Йому треба неодмінно лишити листа для пані Ваас, інакше вона жахливо сумуватиме. Писати він не вмів, тому намалював малюнок. Потім він поклав листка на подушку та легко й швидко виліз у вікно.

Прийшовши на обумовлене місце, Джим не знайшов нікого. Джим побіг униз, до державного кордону. Там він побачив Емму, яку вже спустили на воду. Верхи на локомотиві сидів Лукас-машиніст. Він саме прилагоджував вітрило до щогли, що була укріплена просто на кабіні.

Лукас дуже зрадів, коли прибіг Джим. Машиніст розповів, що локомотив не потоне, бо він прибрав із тендеру вугілля, а двері зашпарував клоччям та смолою, аби досередини ані краплі води не потрапило. Джим вважав Лукаса жахливо розумним: з таким другом не пропадеш.

Вони відчепили від берега трос, яким Емма була прикріплена до причалу. Вітер наповнив вітрило. Щогла тихо скрипнула, і незвичайний корабель відплив. Не було чути жодних інших звуків, тільки вітер гув та маленькі хвилі плескалися біля носа Емми.

Лукас поклав руку Джимові на плече, і вони мовчки стали дивитися, як поступово віддалялася тиха, освітлена місяцем Усландія з будиночком пані Ваас, будинком пана Ермея, маленькою спорудою залізничної станції та замком короля між двома гірськими верхівками. Джимові і Лукасові було трохи сумно. Але зовсім скоро обидва знов розвеселилися і засміялися.

Глава п'ята, у якій подорож океаном завершується і Джим бачить прозорі дерева

Під час подорожі не відбувалося нічого особливого. Погода, на щастя, весь час була гарна. Кілька днів поспіль друзів супроводжував косяк летючих риб, що часто-густо їх розважали. Зголоднівши, мандрівники знімали з коралових дерев пару-трійку морських груш чи огірків. Морські плоди виявилися дуже поживними, багатими на вітаміни й такими соковитими, що друзям жодного разу не довелося потерпати від жаги. Цілісінькими днями вони розповідали один одному різні історії, чи насвистували пісеньки, чи грали в настільні ігри.

Ночами, коли вже хотілося спати, друзі відчиняли кришку тендеру, яку взагалі-то завжди тримали зачиненою, аби досередини не потрапила вода, і через топку пролізали до кабіни. Потім Лукас знову ретельно зачиняв кришку. Закутавшись у теплі ковдри, вони вмошувалися зручніше. Звісно, у каюті було дуже тісно, проте і затишно, особливо коли в законопачені двері плескалася вода і Емма, ніби велика колиска, гойдалася догори-донизу.

На третій день четвертого тижня їхньої подорожі, Джим прокинувся зовсім рано, ніби відчувши раптовий поштовх. Оскільки Лукас ще спав, Джим вирішив розвідати все самотійно. Хлопчик побачив красиву місцевість. Там росли чудові дерева і квіти

чудернацьких відтінків і форм. Проте найдивнішим виявилось те, що всі вони були прозорими, як кольорове скло. Легкий туман стелився над луками, тут і там звивалися річки, а над ними гойдалися витончені фарфорові мостики. У деяких мостиків були вигадливі дахи, і з них звисали тисячі маленьких срібних дзвіночків, що давали багатоголосі передзвони. Величезні метелики із мерехтливими крилами стрімко носилися між квітами, а крихітні пташечки колібри довгими вигнутими дзьобиками пили мед та росинки із квіткових чашечок.

Коли Лукас прокинувся, то був захоплений побаченим. Він сказав, що тут, напевне, країна Мигдалія. Друзі витягли Емму на берег та неквапливо поснідали. Лукас сказав, що вони спершу попрямують в Пинь – столицю Мигдалії, щоб спитати його царську величність, чи не знадобляться йому один локомотив та два машиністи.

Лукас і Джим зробили Емму знову сухопутною: прибрали щоглу та вітрило, потім витягли з усіх шпарин смолу та клоччя та відчинили двері. На завершення цього друзі наповнили Еммі котел водою, а тендер – хмизом, якого багато валялося на березі. Потім вони роздули вогонь під котлом. Коли вода в котлі закипіла, вони рушили в путь.

За деякий час друзі добралися до широкого шляху, яким їхати було швидше та зручніше. Дорога вела просто в Пинь – столицю Мигдалії. Друзі побачили незліченне збирище великих наметів – золоті дахи Пиня. І вже за півгодини вони дісталася міста.

Глава шоста, у якій велика жовта голова стає друзям на заваді

У Пині було дуже багато людей, Джим, який ще жодного разу не бачив стільки народу одразу, почувався незатишно. У всіх мигдальців були косички та великі крилаті капелюхи. Кожний мигдалець вів за руку мигдальця поменше, той, що поменше, вів іншого, ще поменше, і так до найменшого, розміром із горошину.

У місті столи тисячі будинків, у кожного було багато поверхів, і в кожного поверху був свій дах із золота, що випинався вперед та був схожий на парасольку. Мигдальці були охайними, ніколи не вдягали брудного і дуже часто прали одяг.

Еммі довелося дуже обережно прокладати собі шлях у величезній юрмі людей, аби нікого випадково не задавити. Друзі дісталися головного майдану перед царським палацом. Вони вибралися з локомотиву та попрямували до палацу. Туди вели 99 срібних сходинок. А ще там була брама, десяти метрів заввишки та шести з половиною завширшки. Вона була зроблена з різьбленого ебенового дерева. Поруч із брамою висіла табличка: "Цар Мигдальський". А внизу знаходилася кнопка дзвоника із великого цільного алмазу. Лукас натиснув на кнопку дзвоника. У величезних дверях із ебенового дерева відчинилося маленьке віконечко. Хтось запитав, чого вони хочуть. Лукас пояснив. Але їм відповіли, що зустрітися з царем неможливо.

Друзі вирішили оглянути місто. Багато годин вешталися вони вузькими провулками та строкатими вулицями, і, куди не подивись, усюди було багато незрозумілого. Наприклад, на вулиці були вухочисти, які чистили людям вуха. Ще там були рахувальники волосся. Вони перераховували у бажаючих волосся на голові, бо в Мигдалії важливо знати, скільки волосин у тебе на голові. Усюди на вулицях виступали фокусники. Один, наприклад, виростив із маленького насіннячка просто на своїй

долоні справжнє деревце, на якому сиділи та щебетали крихітні пташки. А що тут тільки не продавалося! Фрукти, коштовні тканини, посуд, іграшки і просто потрібні та корисні речі. Там були ще й різьбярі по кості. Це цілком неймовірне та надзвичайне заняття. Деяким із них було вже більше ста років, і за все своє життя вони вирізали одну-єдину річ. Але ця річ була настільки коштовною, що в нікого в світі не вистачило би грошей, аби її купити. Тому різьбярі дарували її тому, кого вважали достойним.

Глава сьома, у якій Емма вдає карусель, а друзі знайомляться з одним онуком

Цілісінський день друзі вешталися містом. Увечері мигдальці запалили свої лампи, що переливалися різними кольорами. Вони носили їх, підвісивши на довгі батоги, дорослі мигдальці – великі ліхтарики, а діти – маленькі.

Друзі зголодніли, але грошей не мали. Лукас вирішив, що треба заробити гроші, прокатавши на Еммі бажаячих. Він виліз на Емму та оголосив, що поїздка коштуватиме 10 лі. Проте ніхто з мигдальців не рушив із місця. Лукас і Джим вирішили спочатку самі прокататися, але місцеві налякалися і розбіглися. Джим сказав, що треба спитати, де дістати грошей у якогось мигдальця. І тут їм трапилося крихітне хлоп'я зростом із долоню. Явно чийсь онучок. Голівонька в нього була завбільшки із кульку для гри в настільний теніс. Крихітка поклонився і сказав, що звати його Пінг Понг. Лукас і Джим теж представилися. Пінг Понг понісся у бік палацу, а згодом повернувся з дивним вантажем на голові. Ним виявився маленький полірований столик не більший за тачу. Малюк поставив його на землю біля локомотиву. Потім розклав навколо кілька подушок завбільшки із поштову марку. Друзі як могли всілися на подушки.

Пінг Понг знову умчав та прибів з ліхтариком. Хлопчик пропонував дуже дивні страви: сторічні яйця із ніжним салатом із білоччиних вушок, зацукровані дощові черв'яки у сметані, пюре з деревної кори під тертим кінським копитом, парені осині гнізда зі зміїною шкірою під оцтом та олією. Джим і Лукас попросили звичайний бутерброд, але Пінг Понг не знав, що це таке. Вони ще трохи поміркували про всіляку їжу. Раптом Лукас сказав, що тут є рис, і вони б його і спробували. Пінг Понг приніс кілька мисочок ненабагато більших нігтика та поставив їх на столик. Для кожного гостя малися також палички, схожі на тоненькі олівці.

Лукас і Джим не вміли їсти паличками, і усе падало назад до мисочки. Друзі почали їсти руками просто з мисочок, у яких був по-різному приготований рис, один смачніше за інший. Друзі просили і хлопчика приєднатися, але той сказав, що вживає лиш рідку їжу, бо йому лише один рік та три дні. Щоби це зрозуміти, треба знати ось що: мигдальці – дуже-предуже розумний народ, тому навіть найкрихітніші дітки вміють самостійно прати свою білизну. У рік вони вже такі тямущі, що вправно вміють ходити та розмовляти по-дорослому. У два роки вони вміють читати та писати. А в три розв'язують найважчі обчислювальні задачі. Але в іншому Пінг Понг був точно таким самим немовлям, як усі немовлята в світі у його віці. Наприклад, замість штанців йому все ще доводилося носити підгузки. Але міркував він уже зовсім по-дорослому.

Глава восьма, у якій Джим із Лукасом знаходять загадкові надписи

Зійшов повний місяць. З палацової башти донеслися гулки удари дзвона, посилюючись та знову завмираючи. Пінг Понг пояснив, що зараз час усім немовлятам отримати вечірню пляшечку ящірчиного молока. Малюк збігав і собі по пляшку. Лукас спитав, звідки Пінг Понг взяв рис. Той пояснив, що він взяв рис у палаці, адже хлопчик – тридцять другий онук пана Шу Фу Лю Пі Плі, придворного шеф-кухаря. То була вечеря царя, але він її не захотів, тому Пінг Понг приніс її Лукасу і Джиму.

На паличках, якими друзі не вміли їсти, вони помітили дивні написи. Пінг Понг пояснив, що вони на пам'ять про дочку царя. Малюк розповів, що цар Пунь Гінь оголосив, що віддасть за дружину свою доньку, принцесу Лі Сі, тому, хто визволить її з Дракон-Міста.

Лукас сказав, що можна спробувати врятувати принцесу, тоді вони зможуть лишитися жити тут. Джим подумав, що лишатися тут йому, взагалі-то, не так уже сильно хочеться. Звісно, у Мигдалії чудово. Але краще б податися туди, де не так багато людей і де їх можна відрізнити один від одного. Ось, наприклад, чудова країна Усландія... Лукас ніколи ще не бачив драконів, але вважав, що Еммі він буде не страшний. Друзі вляглися спати.

Глава дев'ята, у якій виступають циркові артисти і дехто замислює недобре проти Джима й Лукаса

Друзі прокинулися, коли сонце вже зовсім високо видерлося на небо. Як і вчора, на майдані знову зібралася юрма, що витріщалася на локомотив з безпечної відстані. Джим із Лукасом вибралися назовні.

Вони знову піднялися дев'яноста дев'ятьма срібними сходишками та натиснули на алмазну кнопку дзвоника. Віконечко в ебенових дверях розчахнулося, і назовні визирнула велика жовта голова. Друзі попросилися до царя, але їм знову відмовили. Та коли вони сказали, що хочуть рятувати принцесу, їм сказали почекати. Чекати довелося довго, а друзі дуже хотіли їсти. Джим надіявся на Пінг Понга, але Лукас придумав, що заробить гроші своїм умінням плювати петлями, а Джим буде клоуном та помічником.

Друзі видерлися на Еммин дах та стали вигукувати про свій мандрівний цирк. Люди, охоплені цікавістю, штовхаючись, підійшли поближче. Для початку Лукас показав, як "наймогутніший силач у світі" вміє голіруч згинати залізні вісі. Він з'явився перед публікою з товстою довгою кочергою і зв'язав її на бантик. Публіка вибухнула оплесками. Потім Джим високо тримав сірника, що горів, а Лукас як мистецький плювальник гасив його на відстані трьох із половиною метрів. Потім дуєт "Лукас та Емма" виконав художнім свистом гарну пісеньку. Оплески посилювалися, бо такого в цій країні дійсно ще ніхто не бачив і не чув. Перед початком останнього номеру Джим попросив шановну публіку зберігати цілковиту тишу. Лукас здійснив неймовірний

петлеподібний плювок. Джим зібрав гроші – безліч монет з дірочкою посередині.

Минуло вже багато годин, проте велика жовта голова у віконечку так і не з'явилася. І ось з якої причини. За великими ебеновими дверми знаходилося царське міністерство. А в міністерстві, справа відома, усе тягнеться жахливо довго. Спочатку брамник зі своїм повідомленням пішов до старшого брамника. Потім старший брамник відніс повідомлення головному брамникові і так далі, аж до головного міністра І Те Де. На жаль, про нього не можна сказати нічого приємного. Він був жахливо марнославною і терпіти не міг, якщо хтось інший чимось виділявся.

Коли головбонзі І Те Де повідомили про двох чужинців, які бажають визволити принцесу Лі Сі, серце його тієї ж миті сповнилося отруйно-зеленими ревностями. Він вважав себе головним кандидатом на серце принцеси, хоч не кохав принцесу. Він викликав капітана палацової варти і наказав йому привести чужинців.

Глава десята, у якій друзі потрапляють у біду

Мандрівний усландський цирк закінчив виступ на біс, і на майдані знов пролунав грім оплесків. Лукас оголосив антракт, щоб піти поснідати. Цієї миті відчинилися двері з ебенового дерева, і донизу сходами замарширували тридцять чоловік у військовій формі. Юрма припишкла та боязко розступилася. Солдати оточили друзів кільцем, і капітан наблизився до Лукаса. Хрипким гавкаючим голосом він наказав Лукасу і Джиму йти до палацу.

Друзі знову пішли сходами, а потім потрапили до просторого коридору. Джим і Лукас побачили безліч дверей і коридорів. Друзі ще довго крокували вздовж та поперек різноманітних коридорів, поки не зупинилися біля якихось дверей. Лукас безтурботно постукав, і вони з Джимом увійшли. Солдати залишилися стояти біля входу.

У кімнаті на високих стільцях сиділи три дуже товстих бонзи. Посередині на найвищому стільці сидів бонза в золотому вбранні. Це й був пан І Те Де. Усі троє тримали в руках шовкові віяла, постійно ними обмахуючись. Перед кожним бонзою сидів писар із папером, тушшю та китичкою, якою тут писали.

Лукас представився і розповів, що приїхав з Усландії і хоче потрапити до царя мигдальського, аби повідомити йому, що збирається зі своїм другом визволити царівну. І Те Де та інші два бонзи сказали, що треба мати паспорт і дозвіл. Потім назвали Лукаса і Джима шпигунами. Бонзи усе розтягували час, сміялися з машиніста і його друга. А писарі теж хихотіли і щось записували. Врешті, Лукас не міг так довго чекати і сказав, що хоче потрапити до царя зараз.

Лукас вихопив у писарів, що весь час насміхалися, китички та надавав ними по вухах. Писарі відразу впали догоричерева та взялися жалісно скаржитися. А Лукас, не виймаючи люльки з рота, схопив пана І Те Де, підняв його вгору, крутонув у повітрі та ткнув головою у корзину для паперового сміття. Головбонза заволав та заридав, у гніві вимахуючи ногами у повітрі, але звільнитися не міг, бо застряг. Прихопивши двох інших бонз, машиніст розчинив вікно та висунув їх назовні. Бонзи заголосили і уже обіцяли відвести друзів до царя. Та раптом увійшла варта, бо почула крик. Лукаса і

Джима оточили. Друзі відбивалися, як могли. Повністю поглинені битвою, ані Лукас, ані Джим не помітили, як у дверях промайнуло чиєсь жахливо перелякане личко. Це був Пінг Понг!

Він проспав увесь ранок, оскільки ввечері заснув незвично пізно. Тому він не застав своїх нових друзів біля локомотиву. Йому розповіли, що машиністів забрала палацова варта. Пінг Понга охопило погане передчуття. Він відшукав нових друзів і побачив, що вони у небезпеці. Пінг Понг стрімголов кинувся до тронної зали, де був цар. Малюк розповів про своїх нових знайомих і їхнє бажання врятувати Лі Сі.

А Лукаса та Джима скували по руках і ногах важкими ланцюгами та підвели до пана І Те Де і двох інших бонз. Раптом у дверях з'явився цар мигдальський, а позад нього – усі владні люди його царства. Капітан зблід від жаху та покірливо опустив шаблю. Солдати зробили те саме. Цар наказав звільнити чужинців, а пана І Те Де і інших закувати.

Глава одинадцята, у якій Джим несподіваним чином дізнається про свою таємницю

У супроводі почту вельмож цар, Лукас та Джим повільно поверталися палацовими коридорами до тронної зали. Цар розповів, що друзів врятував Пінг Понг. Але малюка ніде не було. Виявилось, що він спав, бо для немовляти його віку операція з врятування чужинців виявилася виснажливою. Сам цар, нахилившись, підняв його та бережливо відніс нагору, до своїх царських покоїв і поклав у своє ліжко під балдахіном.

Усі віддавали Лукасу і Джиму шану. А в бібліотеці царя усі шукали у книгах, що понад усе полюбляють їсти на обід мешканці острову Усландія. Нарешті вчені відшукали те, що їм було потрібно, і послали повідомлення до царської кухні панові Шу Фу Лю Пі Плю та його дітям, дітлахам, онукам та онучкам, які, один одного зазменшки, усього 31, теж були кухарями.

Коли їжа була готова, пан Шу Фу Лю Пі Плю особисто доставив наїдки до царської столової. Друзі пообідали (Пінг Понг досі спав) по-царськи. Такої смакоти вони не їли ніколи в житті, за винятком, мабуть, полуничного морозива пані Ваас. А потім вони так нахвалювали Шу Фу Лю Пі Плю за його майстерність, що придворний шеф-кухар почервонів від ніяковості. До речі, цього разу вони їли справжніми ложками, виделками та ножами, бо вчені прочитали про це у своїх книжках.

По обіді цар із Лукасом та Джимом вийшли на велику терасу. Звідти відкривався прегарний вид на все місто із тисячами золотих дахів. Вони всілися під тентом та взялися бесідувати. Потім Джим збігав униз і приніс із локомотиву гру "Людино, не сердься!". Друзі пояснили цареві мигдальському правила, і гра почалася. Цар грав із великим старанням, проте часто програвав, але при цьому дуже радів. Пізніше з'явився Пінг Понг, який нарешті виспався. Потім було подано какао та торт. Після десерту цар запитав, коли друзі вирушають до Дракон-Міста. Лукас хотів більше дізнатися про це місто. І цар пообіцяв, що ввечері вони усе дізнаються. Цар із Пінг Понгом повели друзів у сад палацу, аби провести час до вечора. Вони показали Лукасові та Джимові чудові мигдальські каскади та фонтани.

Увечері вся компанія повечеряла на терасі, а повернулася до тронної зали.

Мигдальські вчені чекали на Джима та Лукаса. Вони принесли з собою безліч сувоїв та книг, у яких містилися всі відомості про Дракон-Місто. Один з учених почав розказувати, що рівно рік тому чарівна, як вранішня росинка, принцеса Лі Сі проводила свої літні канікули на морі. Одного разу вона раптом безслідно зникла. Ніхто не знав, що з нею сталося. А згодом один рибалка виловив із Жовтої річки пляшкову пошту. У пляшечці лежав лист, написаний рукою принцеси.

Лукас попросив цей лист і прочитав повідомлення від принцеси. Вона писала, що її викрала чортова дюжина та продала драконисі – пані Мальцан. Принцеса писала, що дракониха тримає в себе багато інших дітей. Лукас подумав, що десь вже чув слово Мальцан. І тоді машиніст сказав, що Джим має дізнатися таємницю своєї появи в Усландії. Лукас розповів, як з'явився Джим. Машиніст зрозумів, що адреса на Джимовій коробці, у якій він прибув, і адреса, яку прислала принцеса, були однаковими. Джим був дуже занепокоєний тим, що дізнався.

Лукас запитав учених, як дістатися до драконихи. Один учений-географ сказав, що ніхто точно не знає, де це місто. Але воно, напевно, знаходиться десь по інший бік червоно-біло-смугастих гір. Оскільки пляшкову пошту принцеси принесло течією Жовтої річки, то Дракон-Місто має, вочевидь, лежати десь у верхній її частині. Але ніхто не знає, де початок річки.

Лобастий учений розстелив перед друзями велику географічну мапу Мигдалії. Кордони царства з усіх боків опоясувала стіна, яка мала п'ять брам: північну, північно-західну, західну, південно-західну та південну. Якщо виїхати з країни крізь західну браму, то на шляху постане "Ліс Тисячі Див". Одразу за ним починаються червоно-біло-смугасті гори. Їх називають "Короною Світу". На жаль, гори непрохідні. Але південніше розташована ущелина під назвою "Долина Сутінків". Єдина можливість перетнути гори – це пройти крізь ущелину. Проте досі на такий крок ніхто не наважився. До того ж "Долина Сутінків" сповнена жахливих звуків та голосів. Вони настільки страшні, що ніхто не в змозі їх винести. По той бік "Долини" є величезна пустеля "Кінець Світу". А далі починається ще зовсім недосліджена територія.

Лукас уважно роздивився мапу та знову замислився. Потім він сказав, що можна перебратися через "Долину Сутінків" на інший бік гір і весь час їхати на північ, тоді десь неодмінно знайдеться Жовта річка, а біля неї – Дракон-Місто, якщо воно взагалі знаходиться біля Жовтої річки. Лукас узяв собі мапу. А Джим запитав, як виглядають дракони. Для відповіді вперед виступив маленький учений і почав пояснювати, що усі описи, які йому вдалося знайти, виключно неточні та неймовірно суперечливі. Він показав деякі малюнки драконів, але дуже неправдоподібні.

Лукас сказав, що завтра вранці почне подорож. Машиніст хотів ще написати листа до Усландії, перш ніж їхати в Дракон-Місто. Пінг Понг приніс папір, і друзі спільними зусиллями склали довгого листа. У ньому вони пояснювали пані Ваас та королю Альфонсові, чому їм довелося поїхати з Усландії. І що Джим відтепер все знає про посилку. І що зараз їм треба прямувати до Дракон-Міста-Сумландії, аби звільнити принцесу Лі Сі та розкрити таємницю Джима. Наприкінці листа друзі передали всім

привіт. Лукас підписався, а Джим намалював чорне личко.

Лукас попросив короля дати вугілля та води для Емми. Згодом усі розійшлися спати.

Глава дванадцята, у якій починається подорож у невідоме і друзі бачать "Корону Світу"

На світанку Лукас розбудив Джима. До них прийшов Шу Фу Лю Пі Плю і Пінг Понг. Шеф-кухар приніс бутерброди на дорогу. Пінг Понг заплакав. За всього свого бажання він більше не міг стримувати свого горя. Лукас і Джим розчулено посміхнулися та обережно потисли його малесеньку ручку. Нарешті прийшов і цар. Він виглядав дуже серйозним. Цар приніс друзям гарячий чай. Усі попрощалися, і Емма рушила. Подорож до Дракон-Міста почалася.

Якийсь час вони їхали вулицями столиці, потім досягли передмістя, і золоті дахи Пиня залишилися позаду. Цілісінський день без жодної зупинки їхали вони крізь Мигдалію, тримаючи курс на "Долину Сутінків".

Наступного дня вони проминули великі сади та поля й покотили крізь села, де мигдальські селяни та селянки зі своїми дітлахами та онучатами махали їм услід. Тепер Емми більше ніхто не лякався. Вістка про те, що двоє чужинців на локомотиві попрямували звільняти принцесу Лі Сі, миттєво облетіла всю країну.

На третій день друзі побачили один із найзнаменитіших мигдальських біломармурових палаців, що стояв посередині озера. Там мешкали молоді мигдальські фрейліни. Лукас і Джим побачили, як дівчата махають їм здалеку шовковими хусточками, і помахали у відповідь своїми носовими хустинками. Повсюди, де б друзі не зупинялися, їм приносили повні корзини фруктів та солодошів, а Еммі – воду та вугілля.

На сьомий день друзі дісталися західної брами Великої Мигдальської Стіни. Дванадцять солдатів, що несли там службу, притягли такий здоровезний ключ, який навіть утрюх ледь можна було втримати. Вони вставили ключа до замка і з величезним зусиллям повернули. Гігантська ступка західної брами із гучним скрипінням розчахнулася.

Емма виїхала з брами. Уже за кілька хвилин мандрівники опинилися просто в "Лісі Тисячі Див". Це були величезні дикі джунглі. Дерев тут були прозорі, а тварини – величезні і дивні.

Три дні знадобилося Джиму і Лукасу, аби продертися крізь джунглі, бо вони дуже повільно просувались уперед. Але на третій день хащі закінчилися, і перед друзями здійнялися гори у червону та білу смужку, що носили назву "Корона Світу". Верхівки гір були жахливо високими. Гори тяглися крізь усю країну з півночі на південь. Кожна гора переливалася червоно-білими смугами, уздовж чи поперек, хвилеподібно чи зигзагами. Деякі були навіть у клітинку чи із справжнім орнаментом.

Лукас дістав мапу. Він швидко відшукав "Долину сутінків". Треба було їхати на південь. Друзі рушили, а незабаром вони побачили вузьку щілину між двома високими верхівками та спрямували Емму просто до неї.

Глава тринадцята, у якій починають говорити голоси в "Долині Сутінків"

"Долина Сутінків" виявилася моторошною ущелиною завширшки приблизно зі звичайну дорогу. Дно було рівне, як асфальт, червоного кольору. Сюди ніколи не проникав жоден промінчик сонця. Праворуч та ліворуч височіли баштами круті скелі до самісінького неба.

Перед самісіньким входом до ущелини Лукас зупинив локомотив, і друзі для початку зайшли всередину. Проте нічого не було чути. Усередині панувала урочиста таємнича тиша. У Джима часто закалатало серце, і він схопив Лукаса за руку. Обидва стояли й мовчали. Нарешті Джим сказав, що тут тихо. Лукас кивнув і тільки-но хотів щось відповісти, як раптом праворуч у скелі пролунав цілком чіткий голос Джима: "Але ж тут зовсім тихо!". І тут зліва почулося: "Але ж тут зовсім тихо!". А потім то справа, то зліва всією долиною згори донизу пройшло щось на зразок перешіптування: "Але ж тут зовсім тихо!" — "Але ж тут зовсім тихо!" — "Але ж тут зовсім тихо!". Згодом відлуння повернулося, тепер це був не голос одного Джима, а ніби сто Джимів. І було дуже гучно. Відлуння то приходило, то відходило.

Лукас сказав, що коли Емма загуркоче долиною, буде жахливий шум. Машиніст знайшов свічку і зробив кульки для вух. Друзі засунули віск до вух і поїхали. Вони їхали, а позаду, по обидва боки ущелини, скелі падали. Над сміливцями нависла смертельна небезпека. Джим скрикнув та смикнув Лукаса за рукав. Лукас озирнувся і оцінив усю небезпеку становища. Ані секунди не затримавшись, він повернув маленький аварійний важіль червоного кольору. Стрілка на спідометрі поповзла вгору, до максимальної швидкості. І тут спідометр луснув та розколовся на тисячі уламків.

Пізніше ані Джим, ані Лукас не могли пригадати, як їм вдалося уникнути загибелі. Локомотив, ніби гарматне ядро, вилетів з ущелини назовні саме у ту мить, коли впала остання гора. Позаду них лежав гірський масив "Корона Світу", а на місці ущелини, крізь яку вони пробиралися, високо-високо піднімалася червона хмара пилу. Зовсім нещодавно там була "Долина Сутінків".

Глава чотирнадцята, у якій Лукас має визнати, що без свого маленького друга Джима він би пропав

Лукас закурив і сказав, що шляху назад для них немає. Доведеться шукати інший шлях.

Сонце вже сідало, проте було ще досить світло, аби розпізнати, що вони перебувають у нескінченній пустелі. Навколо не було нічого, тільки пісок, валуни та камені. Далеко на обрії чорнів великий, як дерево, одинокий кактус. Друзі озирнулися у бік червоно-біло-смугастих гір. Пильна хмара дещо розсіялася, і стало видно руїни "Долини Сутінків".

З Еммою було негаразд. Локомотив мовчав. Не було чути навіть найтихішого посопування. Друзі витягли інструменти. Довгий час Лукас у повній тиші обережно

простукував кожне колесо та кожний гвинтик у старенької Емми та напружено вслухувався. Машиніст сказав, що зламався поршень, але Лукас мав запасний. Джим узявся допомагати.

Друзі боролися за життя своєї милої старенької Емми. Година за годиною спливав час. Поршень уставлявся глибоко досередини, тому поступово, частина за частиною, довелося розбирати весь локомотив.

Була уже ніч. Раптом друзі почули у повітрі якесь дивне посвистування. За ним почувся огидний клекіт. Потім знову щось прошелестіло. Джим побачив безліч великих чорних горбів, які сиділи на землі та витріщали на нього палаючі очі. Лукас сказав, що це стерв'ятники, але лякатися не треба, бо вони їдять тільки мертвечину. Джим дуже налякався і у розпачі розрюмсався. Лукас вибрався з-під локомотиву і сказав, що ніяк не може розкрутити останньої гайки, бо треба влізти в котел, а Лукас затовстий. Джим сказав, що залізе. Але Лукас попередив, що хлопець опиниться під водою на дні котла. Воду виливати не можна, оскільки іншої в пустелі немає. Крім того, працювати треба було навіпамацьки.

Показався місяць, і стало дещо світліше. Джим узявся до роботи, і йому таки вдалося розкрутити гайку, хоч він мало не втопився. Лукас стяг із Джима мокрий одяг та загорнув його в теплу ковдру. Потім він напоїв його гарячим чаєм із царського термосу.

Лукас швидко змінив зламаний поршень та закрутив усе назад. Ззовні гайка закрутилася дуже добре. А потім він знову частина за частиною ретельно зібрав Емму. І коли останній гвинт був міцнісінько завернутий, Емма знову запихтіла! Стерв'ятники виглядали розчарованими. Проте здається, вони все ще на щось сподівалися. Птахи тільки ненабагато відступили у глиб пустелі. Друзі забралися до кабіни, щоб поспати.

Глава п'ятнадцята, у якій мандрівники потрапляють до чудернацької місцевості та знаходять згубні сліди

Наступного ранку друзі похапцем поснідали та рушили в путь. За їхніми розрахунками, десь на півночі вони мали виїхати до Жовтої річки і звідти вгору за течією добратися до самісінького Дракон-Міста. Мапа більше не допомагала, але спочатку все й так йшло добре.

Сонце підіймалося все вище та вище. Через спеку повітря над пустелею дрижало. Лукас і Джим щільно зачинили обидва віконця. Хоча всередині маленької кабіни через топку теж було досить жарко, але порівняно із зовнішньою температурою було краще.

Було десь за південь, коли Лукас сказав, що гори раптом опинилися на іншому боці. Вони ніби рухалися в повітрі. Потім гори зовсім зникли, їх не було більше видно ані праворуч, ані ліворуч. Замість них друзі раптом побачили в далечині морський пляж із пальмами, що згиналися від вітру. Згодом друзі побачили великі айсберги, що пливли небом. Тут перед ними виникла Ейфелева вежа. Потім з'явилися безліч вігвамів. Здавалося, що все навкруги просто з'їхало з глузду. Урешті-решт видіння цілком перемішалися.

Якийсь час друзі мовчки їхали далі і спостерігали за картинами, що то з'являлися,

то зникали. Якраз коли Лукас хотів сказати Джимові, що сонце тепер видно навіть у трьох місцях, хлопчик оглушливо заволав, адже побачив Усландію! Еммі залишалося проїхати до Усландії якихось десять метрів, коли все щезло не менш раптово, ніж інші видіння. І знову по обидва боки пролягала нескінченна розжарена сонцем пустеля.

Мовчки поїхали вони далі. Проте найдивовижніше чекало на них попереду. Перед друзями раптом постав інший локомотив, що виглядав так само, як Емма. У ній були навіть Лукас і Джим. Лукас раптом згадав про дзеркальну кімнату Фата Моргани. Такі кімнати іноді бувають на ярмарках. Вони складаються цілком із дзеркал. Якщо зайти досередини, то можна зовсім збитися з пантелику, бо анітрохи не зрозуміло, де віддзеркалення, а де ні.

Фата Моргана - це так зване природне явище. Коли сонце розжарює піщану поверхню, повітря стає дуже гарячим, потім ще гарячіше і нарешті починає дрижати від спеки. І ось, розжарюючись усе більше та більше, воно раптом дає віддзеркалення, як справжнє дзеркало. При цьому воно відбиває не тільки предмети, що перебувають поблизу, а частіше приносить віддзеркалення тих, які знаходяться десь дуже далеко.

Згодом друзі побачили на піску справжні сліди локомотива і зрозуміли, що вони зробили величезне коло. Вони вирішили чекати, поки міражі Фата Моргани не закінчатся. Наприклад, вночі, коли не буде так спекотно.

Глава шістнадцята, у якій Джим Гудзик робить важливе відкриття

Лукас і Джим, сидячи на даху локомотива, доїдали залишки провіанту і милувалися заходом сонця. Спека трохи спала. Здійнявся навіть легенький вітерець. Усі міражі зникли.

Лукас одразу зміг визначити, де північ та куди їм їхати. Джим помітив, що стерв'ятники, які непохитно супроводжували їх, раптом усі розвернулися та полетіли геть. Емма видала оглушливий свист, який пролунав криком жаху, і, розвернувшись сама собою, як навіжена помчала у зворотній бік. Друзі побачили на обрії велетня. Він був явно дуже старим, бо його довжелезна біла борода діставала йому до колін і, от диво, була заплетена у товсту кіску. Гігантське тіло прикривала стара довга сорочка, яка напевне перебільшувала за розмірами найбільше вітрило.

Лукас не налякався, а сказав, що велетень виглядає добрим. А велетень раптом підняв руки і, склавши їх рупором, вигукнув тоненьким жалібним голоском: "Чужинці, прошу вас, будь ласка, не йдіть! Я вам анічогісінько не зроблю!". Джим дуже боявся, хоч велетень казав, що нічого поганого не зробить.

Велетень наближався і з кожним кроком ставав дещо меншим. І, нарешті, дійшовши до Емми, він зробився таким на зріст, як Лукас-машиніст. Навіть на пів голови нижче.

Перед здурованими друзями стояв худий старий із тонким добрим обличчям. Він розповів, що багато років мріє, щоб хтось виявив хоробрість - не тікав від нього. Звали велетня, що почувався дуже самотнім, Тур Тур. І був він просто уявновелетень. Він жив у самісінькій середині "Кінця Світу", саме біля оази. І туди запросив свої нових знайомих.

Глава сімнадцята, у якій уявновелетень пояснює свою незвичайність та виявляє вдячність

Оазою пана Тур Тура виявився малесенький ставочок із прозорою водою. Навколо росла свіжа соковита зелень і безліч пальм та фруктових дерев. Під деревами стояв невеличкий білий будиночок. На городику перед будиночком уявновелетень вирощував квіти та овочі. Лукас, Джим і пан Тут Тур усілися в кімнаті вечеряти. Пан Тур Тур був вегетаріанцем.

Згодом уявновелетень розповів свою історію. Чим більше він віддаляється від інших, тим вищим виглядає. А чим ближче він підходить, тим помітніший його справжній зріст. У дитинстві ця властивість проявлялася не так сильно, приблизно в два рази менше, ніж зараз. Батьки були єдині люди, які не боялися Тур Тура. Коли вони померли, Тур Тур вирішив переїхати туди, де б його ніхто не боявся. Він мандрував усім світом, але усюди повторювалось одне й те саме. Урешті-решт, аби більше нікого не лякати, він пішов до пустелі. Після батьків Лукас і Джим – перші люди, які не злякалися Тур Тура. Лукас довго мовчав та розмірковував над почутим. Джим теж глибоко замислився.

Лукас розповів про те, звідки вони приїхали і що зараз вони прямують до Дракон-Міста, аби звільнити принцесу Лі Сі та розкрити таємницю Джима Гудзика. Тур Тур пообіцяв вивести друзів із пустелі і піти з ними до району "Чорних Скель". А далі їм доведеться самим добиратися. Друзі вирішили вирушити вночі, бо вдень Фата Моргана не дала б їм рухатися правильно.

Пан Тур Тур швидко зробив бутерброди та наповнив свіжим чаєм золотий термос царя. Потім усі троє пішли до локомотива.

Але перш ніж пуститися в дорогу, Джим захотів ще раз побачити незвичайні велетенські здібності пана Тур Тура, і той дав згоду їх продемонструвати. Місяць сяяв так яскраво, що все було видно майже як вдень. Джим і Лукас лишилися стояти біля Емми, а пан Тур Тур пішов углиб пустелі. Друзі спостерігали, як, віддаляючись, він стає все більшим. А коли він пішов назад, то все зменшувався доти, поки нарешті, зупинившись перед ними, знову не став нормального зросту. Потім усі троє залізли в кабінку, закрили двері та поїхали углиб пустелі.

Глава вісімнадцята, у якій друзі розстаються із уявновелетнем і застрягають у "Вустах Смерті"

Пустеля була пласка і всюди однакова. Але пан Тур Тур ані секунди не сумнівався у тому, в який бік їм слід їхати. Не минуло й трьох годин, як вони вже досягли північної межі пустелі. На краю пустелі було ніщо, яке виглядало, як колосальна п'ятьма кольору вугілля, смоли та воронового крила водночас, що простиралася від краю пустелі до самісіньких небес. Тур Тур сказав, що це "Чорні Скелі". Вони впритул під'їхали туди, де починалася п'ятьма. Лукас зупинив Емму, і всі вийшли назовні.

Тур Тур сказав, що Дракон-Місто лежить десь у "Країні Тисячі Вулканів". Це масивне плоскогір'я, покрите тисячами великих та маленьких вогнедишних пагорбів. Де саме знаходиться Дракон-Місто, уявновелетень не знав.

"Країна Тисячі Вулканів" лежала на висоті семисот метрів вище за рівень "Кінця Світу". Єдиний шлях нагору проходив крізь "Чорні Скелі". Вони настільки чорні, що поглинають усіляке світло. Ну просто нічого не побачиш. Тільки в особливо сонячні дні всередині залишається зовсім трошки світла. Тоді на небі можна розпізнати слабеньку фіолетову плямку. Це сонце. Шлях веде звідси нагору весь час по прямій. У жодному разі не можна відхилитися від заданого курсу! По обидві боки шляху зяють бездонні прірви. У найвищому місці шлях проходить крізь велику браму у скелі. Вона називається "Вуста Смерті". Це найтемніше місце. У "Вустах Смерті" можна почути жахливий плач і стогін. Це вітер, який весь час дме у цю браму. Вітер такий холодний, що краплі води перетворюються на лід, не встигши впасти на землю. А ще не можна виходити з локомотива! Інакше можна одразу застигнути. Це все розповів Тур Тур і попрощався з друзями. Джим і Лукас пішли спати, аби зібратися з силами для подорожі крізь "Чорні Скелі".

Наступного ранку Джим із Лукасом поснідали, міцно заперли двері кабіни, ретельно зачинили вікна і рушили в путь, просто у темряву. Усе було так, як розповідав пан Тур Тур: сліпучо сяюче сонце незабаром стало неможливо розрізнити. Тільки десь високо у чорному небі виднілася тьмяно-фіолетова плямка. А навколо все було абсолютно та непроглядно чорним. Лукас засвітив фари. Але скелі поглинули світло, і стало так само темно, як раніше. Чим далі вони їхали, тим холодніше ставало. Друзі закуталися в ковдри, проте й це допомогло ненадовго. Незважаючи на те що Лукас топив дуже сильно, крізь вікна кабіни проникав все міцніший мороз.

Вони просувались уперед дуже-дуже повільно. Година спливала за годиною, а друзі, за Лукасовими розрахунками, здолали тільки половину шляху. Усе швидше доводилося їм кидати вугілля до топки, аби вода в котлі кипіла та давала пару.

Тепер навіть блідо-фіолетова плямка на небі зникла. Отже, вони наблизилися до "Вуст Смерті". Друзі почули жахливі стогони та завивання. Емма відмовилася їхати далі. Лукас не знав, як бути. Вони все чекали та чекали й при цьому напружено думали про те, що слід зробити. Виходити назовні не можна через холод. Та й що ззовні поробиш? Дати задній хід теж не годилося, бо Емма не наважувалася ні на найменший рух.

Усередині чорного ніщо раптово повис шматочок білої дороги. Першим це помітив Джим. Він продихав дірочку у морозних візерунках вікна та спробував подивитись у неї. Тут і Емма погодилася їхати далі. Вона знову знайшла прямий шлях, і знову покотили вони у темряву.

Тепер у них залишалось тільки десять лопат вугілля. Але, на щастя, путь пішла під уклін. Вони ніби ковзнули крізь якусь завісу. Світло проникло крізь крижані вікна. Друзі вибралися назовні, аби відігріти на сонечку заляклі суглоби.

Глава дев'ятнадцята, у якій друзі ремонтують невеличкого вулканчика, а Емма

отримує іншу зовнішність

Перед друзями тисячами тисяч вогнедишних гір усіх розмірів розкинулася "Країна Тисячі Вулканів". Багато вулканів виригали вогонь та іскри, інші тільки потроху диміли. Раптом відбувся сильний поштовх, і в землі із гучним шумом утворилася глибока тріщина. Удалині височіла одна-єдина височезна вершина. Висота її була, мабуть, понад тисячу метрів. Із неї теж курився димок. Лукас і Джим дуже довго мовчки розглядали цю малозатишну місцевість.

Лукас сказав, що далі їхати не вийде, бо вугілля більше немає. Для початку вони присіли та перекусили парою бутербродів, запиваючи їх чаєм із золотого термосу. Після їжі, коли Лукас розкурював люльку, вони вловили якийсь шум. Звук був такий, ніби десь повискувало мале порося.

Друзі підвелися та пішли на голос. Незабаром вони знайшли те місце. Жалібний плач лунав із вулкану неподалік. Проте цей вулкан здавався погаслим. З нього показалася велика голова із круглими очиськами, що віддалено нагадувала голову бегемота. Голова була посаджена на слабеньке тільце із довгим тоненьким хвостиком, як у крокодильчика-підлітка. Незвичайна істота постала перед Джимом і Лукасом, широко розставивши задні лапки, і, уперши передні в боки, люто заверещала з усіх сил: "Я дррракон!". Істота дуже засмутилася, коли виявила, що друзі не налякалися. Виявилось, що це напівдракон, бо його мама була гіпопотамицею! Зате тато був справжній дракон.

Напівдракон Непомук пожалівся, що його вулкан погас. Усі спустилися крізь кратер у вулкан. Коли вони потрапили вниз, Лукас запалив сірника та роздивився. Вони стояли у просторій печері. Одну її половину займала величезна вугільна купа, а у другій стояла велика відкрита піч. Над нею на ланцюзі висів вражаючих розмірів котел. Усе було вкрито кіптявою, задушливо смерділо сіркою та чимось ще.

Лукас знайшов неполадку – засмітився димохід. Але він сказав напівдраконові, що неполадка серйозна. У Лукаса виник план. Він полагодив вулкан і попросив за це вугілля для Емми. Непомук був радий і дав вугілля.

Друзі готувалися до вечері, а Непомук розповів, що дракони найбільше люблять їсти лаву з вулканів. Потім вони разом посідали та почали вечеряти. Непомук чавкав, гучно хлебтав і так бризкався своєю розпеченою кашею, що друзям довелося слідкувати, як би він не попик та не перемазав їх з голови до ніг.

Насамкінець Лукас як би мимохіть відзначив, що їм хочеться до Дракон-Міста. Непомук знав дорогу, хоч йому було заборонено про неї говорити. Але Лукас і Джим йому допомогли, та й дракони Сумландії не пускали напівдраконів у місто. Тому Непомук сказав, що Дракон-Місто розташоване на найвищому кратері. Власне, місто знаходиться на дні кратера, там живе багато тисяч драконів. Усі вони переїхали туди з тих пір, як у світі жити їм стало занадто небезпечно. Тільки окремі з них, та й то рідко, здійснюють прогулянки до інших країн. І дракони там вогнедишні. Вхід у місто один – печера, що веде крізь гору до Дракон-Міста. Але, на жаль, вхід цей удень та вночі охороняють дракони-вартові. Вони не пропускають нікого, хто не схожий на

справжнього дракона.

Лукас питав, чи не знаходиться виток Жовтої річки у Дракон-Місті. Але Непомук сказав, що не знає такого. Джим запропонував замаскувати Емму під дракона, а Непомук сказав, що проведе друзів, щоб вони не провалилися часом у якусь тріщину чи не застрягли у розпеченій лаві.

Усі взялися маскувати Емму. Непомук притяг горщик червоної протикорозійної фарби. Крім того, він поставив розігріватися котел із лавою. Джим із Лукасом зібрали всі свої ковдри і, закріпивши їх мотузками, розвісили всередині kabіни. Потім Непомук притяг лави, що стала до того моменту зовсім рідкою. Як кожен напівдракон, він міг брати розжарену лаву, не обпікаючи при цьому пальців. Непомук м'яв, розмазував та ліпив лаву на Емму. Зверху він зробив їй великий горб, спереду – довгий бридкий ніс, а по боках – шипи та луску. Лава, остигаючи, ставала твердою, як бетон. Насамкінець вони якомога жахливіше розмалювали її цілком у червоний колір, а на її добродушному обличчі намалювали мерзенну драконову пику. Із заходом сонця справу було зроблено. Лукас заховався до kabіни та дав Еммі на пробу трохи поїздити навколо та подихати димом із вогнем. Враження складалося і дійсно вельми драконоподібне.

Глава двадцята, у якій один чистопородний дракон запрошує Емму на вечірню прогулянку

Наступного дня мандрівники попрямували далі, бо за твердженням Непомука шлях до Дракон-Міста був набагато довшим, ніж здавалося. Через велику кількість тріщин у землі та лавових струмків вони не змогли їхати прямо. Непомук усівся попереду на Еммин котел, використовуючи свій тоненький хвостик як указку. Він показував, куди їхати.

Дорогою їм зустрілося кілька напівдраконів. Побачивши замасковану Емму, вони перелякано ховали голови назад. Коли друзі під'їхали ближче до вхідної печери Дракон-Міста, Непомук попрощався і пішов додому.

За кілька хвилин Емма вже стояла біля входу до Дракон-Міста. Це був величезний, укритий кіптявою отвір, що вів до гроту, з якого трохи диміло. Над входом висіла велика кам'яна табличка із заборонаю входити нечистопородним драконам.

Джим і Лукас заїхали у грот. Там було темно, але згодом вигулькнула пара розжарених червоних очей завбільшки з футбольні м'ячі. Друзі разом засмикнули віконця kabіни ковдрами та крізь крихітну шпарину почали дивитися назовні. Там були очі дракона, який був втричі більший та товщий за Емму. Коли Емма зупинилася, чудовисько ривком розправило свою спіралеподібну шию і оглянуло локомотив з усіх боків. Закінчивши ретельний огляд Емми, дракон прийняв її за молоденьку драконицю і запросив на прогулянку. Інший його друг сказав дати дракониці спокій, бо Емма нічого не говорила. Перший дракон, озлоблений, пішов із дороги. Лукас потяг за важіль – Емма рушила і якомога швидше покотила геть. Передбачливий Лукас зробив так, що вона при цьому випустила багато-багато диму й іскор, ніби була обурена та скривджена, щоби в дракона наприкінці не виникло жодних підозр.

Незабаром вони виїхали з гроту, і перед ними опинилося Дракон-Місто. З першого

погляду стало ясно, що місто дуже велике. Будинки були збудовані із гігантських сірих кам'яних глиб у сотні поверхів. Вулиці нагадували моторошні ущелини. Якщо високо задерти голову та поглянути вгору, ще можна було б, ймовірно, побачити невеличкий клаптик неба. Але й цей невеличкий клаптик був повністю окутаний густими клубами газу та диму, що підіймалися звідусіль. Тут панував жахливий шум. Дракони вищали, гриміли, бурчали, стукали, сварилися, горлопанили, завивали, кашляли, шипіли. Дракони були найрізноманітніших типів. Одні – маленькі, інші – завбільшки із товарний потяг. Одні були тисячоногими, інші – тільки з однією ногою, треті – зовсім безногі, які котилися вулицями.

Там, де Джим і Лукас могли зазирнути у діри вікон, вони повсюди бачили драконів, зайнятих найрізноманітнішими справами. Деякі готували каву чи пекли млинці на вогні, що виходив із їхніх власних ніздрів. Звісно, йдеться про драконові млинці та драконову каву з сірки та кісткової муки із приправами з отрути, жовчі, скалок скла та іржавих кнопок. Тільки одного не вдалося друзям ніде знайти – дітей. Річ у тому, що в справжніх драконів дітей не буває. Їм діти цілком непотрібні, бо вони не вмирають, якщо тільки їх не вбивати. На вулицях дітей би просто розчавили, а галявинок чи чогось схожого тут не було. І жодних дерев для лазіння. Не дарма місто називалося Сумландією.

*Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Глава двадцять перша, у якій друзі дізнаються, що таке сумландська школа

Друзі швидко знайшли Стару вулицю, яка була вказана в листі Лі Сі. Треба було тільки слідкувати за номерами будинків, щоб знайти будинок під номером 133. Такий вони знайшли. Лукас обережно спрямував Емму до гігантської брами. Вони опинилися в під'їзді, величезному, як зала очікування вокзалу. Сходи спіраллю неймовірних розмірів закручувалася високо-високо нагору. Сходинок не було, а лише щось схоже на серпантин. Друзі зраділи відсутності сходинок, інакше вони стали б нездоланною перешкодою для Емми. А тепер можна було цілком спокійно їхати нагору. Так вони й зробили, рухаючись весь час по колу, поки не доїхали до третього поверху.

Перед першими дверима ліворуч вони зупинилися. Двері були такими високими й широкими, що крізь них міг спокійно проїхати двоповерховий автобус. Але, на жаль, вхід був закритий гігантською кам'яною плитою. Там був напис: "Пані Мальцан". Під написом красувався витесаний з каменю череп, що стискав у зубах кільце, яким треба було стукати.

Побачивши, що поблизу немає жодних драконів, Лукас рішуче та швидко вискочив із кабінки та з усіх сил натиснув на кам'яну плиту. Вона відсунулася, і Лукас в'їхав до квартири. Там він знову зупинився, вибрався назовні і засунув плиту на колишнє місце. Потім він подав знак Джимові. Той обережно виліз із кабінки. Вони лишили Емму стояти, суворо наказавши їй поводитися тихо.

Потім вони, Лукас спереду, а Джим слідом за ним, прокралися довгим похмурым

передпокоєм. Зупиняючись біля кожних дверей, вони обережно зазирали усередину приміщень. Ніде нікого не було видно: ані людей, ані драконів. В усіх кімнатах стояли цілком кам'яні меблі. Вікон ніде не було, замість них доволі високо в стінах зяяли отвори, що пропускали ззовні тускле світло. Друзі раптово почули з найостаннішої кімнати чийсь бридкий пронизливий голос, який щось розлютовано проричав. Потім знову стало тихо. Джим із Лукасом напружено прислухалися. І раптом пролунав ледь чутний дитячий голосок, що проказав щось відривчасто та перелякано. Друзі обмінялися значущим поглядом. Швидко прокралися вони до дверей цього приміщення й зазирнули досередини.

Перед ними була велика зала, а в ній трьома рядами стояли кам'яні парти. За партами сиділо близько двох десятків дітей з усіх куточків землі, і маленькі індіанці, і білі діти, і ескімосята, і смугляві хлопчики в тюрбанах, а посередині сиділа цілком чарівна чорноволоса дівчинка з двома кісками і дуже ніжним личком фарфорової мигдальської лялечки. Без сумніву, це була маленька принцеса Лі Сі.

Усі діти були прикуті ланцюгами до парт, так що рухатися вони могли, а ось втекти – ні. Огидний величезний дракон вчив дітей. Ясна річ, що драконом цим була пані Мальцан.

Діти сиділи прямо, боячись ворухнутися. Джим поглядав на маленьку принцесу. І кожного разу відчував легенький укол у серце. Принцеса йому аж занадто сподобалася. Вона була надзвичайно чарівною і при цьому здавалася такою крихкою та ніжною, що Джимові негайно захотілося стати її захисником. Увесь переляк з хлопчика немов вітром здуло, і він вирішив за будь-яку ціну визволити Лі Сі!

Дракониця питала дітей табличку множення і била, коли хтось відповідав неправильно. Лі Сі, хоч мала чотири роки, правильно відповідала на усі питання. Вона не зробила жодної помилки. І саме це по-справжньому розлютило драконицю. Вона налетіла на Лі Сі, штовхнула її та назвала хвалькуватою. Принцеса мовчала. Тільки-но зібралася дракониця покарати маленьку принцесу, як раптом сердитий хлоп'ячий голос сердито вигукнув: "Заждіть, пані Мальцан!". Це був Джим. Він домовився з Лукасом, що поговорить з драконицею, а Лукас і Емма тим часом сховаються, а якщо треба буде, прийдуть Джимові на допомогу.

"Не можна так чинити з Лі Сі!" — твердо сказав Джим. Він говорив, що приїхав з Усландії, щоб визволити принцесу Лі Сі й інших дітей. Драконица запитала хлопчика, чи його прислали тринадцять лютих. Але Джим сказав, що прийшов добровільно, щоб усіх визволити. Дракониця реготала і казала, що тепер і він належатиме їй. Мальцан усе ніяк не могла схопити хлопчика. Вона злилася все більше та більше, то червоніючи, то зеленіючи, і на її тілі усюди вилізли шишки та бородавки. Видовище було геть неапетитне. Джим поступово почав задихатися. Він кашляв, хапаючи ротом повітря, бо дракониця постійно виригала чад та вогонь. Але куди ж подівся Лукас? Адже він обіцяв прийти на допомогу разом із Еммою. Кімната вже була повною диму, і Джим ледь міг бачити, куди він біг. Нарешті пролунав дзвінкий Еммин свист. Драконица озирнулася та побачила в клубах диму чудовисько із палаючими очима, що насувалося на неї.

Схоже, це страховисько було не більше її самої, проте товстіше та міцніше.

Емма загуркотіла, як ураган, і добряче піддала їй буфером. Пані Мальцан відповіла ударом сильної лапи та броньованого хвоста. Тут між ними відбулася дика та нестримна битва. Дракониця вила, вищала, шипіла на всі лади, невпинно виригаючи полум'я та чад, і вже так близько підступила до Емми, що стало зовсім незрозуміло, хто переможе. Проте Емма не давала себе залякати. Вона так само з усіх сил випускала снопи іскор із димом і знову й знову котила вперед для нової атаки. Її драконівський маскувальний одяг потроху перетворювався на клоччя, і все більше було помітно, що Емма не чудовисько, а локомотив. Діти сиділи, прикуті до парт, і, не маючи можливості втекти, спочатку із неприхованим жахом стежили за двобоєм. Проте коли діти виявили істинну природу незнайомого дракона, вони зраділи та почали підбадьорювати Емму захопленими вигуками.

Нарешті Емма приготувалася до останнього штурму і з усього розмаху піддала дракониці так, що та гепнулася на спину, безпорадно задерши всі чотири лапи. Лукас вистрибнув із кабіни. Джим узяв ключа з шиї дракониці і звільнив дітей. Тими ланцюгами усі зв'язали Мальцан.

Лукас пішов до передпокою і замкнув на важкий замок вхідні кам'яні двері. Машиніст хотів подумати, як вибратися з міста, бо Емміне маскування більше нікуди не годиться, а в кабіні на всіх не вистачить місця. Джим запитав Лі Сі про річку. Дівчинка сказала, що річка починається за цим будинком. Крізь кам'яний отвір друзі дійсно побачили жовту воду річки.

Лукас придумав, що вночі можна попливти на Еммі. Щоправда, треба трохи смоли та дьогтю, аби законопатити всі шви та щілини. Оскільки смола була основним продуктом харчування мешканців Сумландії, то з цим проблем не було.

Діти лягли спати, щоб перед дорогою набратися сил. Кожному з дітей снилися його рідні краї, а сутінки тим часом поступово згущувалися, і мить відплиття наближалася.

Глава двадцять друга, у якій мандрівники потрапляють під землю і бачать дива

Коли настав час, Лукас розбудив дітей. Він разом із Джимом узявся затуляти всі щілини у вікнах та дверях кабіни, акуратно промазуючи їх гарячою смолою. Лукас вирішив взяти драконицю з собою: один кінець ланцюга прикріпити в Емми ззаду, а інший – у дракониці на єдиному зубі. Він так сильно видається вперед, що пащу можна спокійнісінько залишати зв'язаною.

Цей план усім дуже сподобався. Дракониця отямилася, і їй повідомили про те, що вона теж вирушає у подорож.

Діти забралися на локомотив і зайняли місця. Коли всі розсілися, Лукас став попереду Емми для управління, бо в кабіні йому вже було не вміститися. Потім він дав знак Джимові, який тут-таки зняв ланцюги з передніх і задніх лап дракониці і швидко відскочив убік.

Локомотив поїхав, і ланцюг натягся. Дракониця розплющила очі та незграбно підвелася. Побачивши, що її лапи вільні, вона, як і передбачав Джим, тут-таки з усіх сил спробувала пручатися. Але цієї миті з її грудей вирвався болісний стогін, оскільки

зуб був драконицевим слабким місцем і, з'єднаний із сильно натягненим ланцюгом, завдавав їй нестерпного болю. Дракониця змушена була закрокувала слідом за Еммою.

Лукас обережно спрямував локомотив навколо будинку, і незабаром вони опинилися біля річки. Від води йшло дивне легке золотаве світло. Лукас зупинив Емму та почав досліджувати берег. Лукас спорожнив котел Емми, і локомотив ковзнув у воду. Течія була доволі сильною. Вона миттю підхопила пливучий локомотив і понесла його вперед. Дракониця, що боялася води, як і всі її родичі, все ще стояла на березі й вироблювала жахливі гримаси. У неї були на те причини, оскільки вона знала напевне, що у воді її вогонь згасне і, крім того, вода змие з неї весь бруд. Їй було дуже-дуже страшно.

Дракониця, як виявилося, чудово вміла плавати. Так і дрейфували вони цілком беззвучно крізь нічне Дракон-Місто. Течія помітно посилилася. Вона стала посправжньому бурною. Усі опинилися у печерах під скелями. Течія несла їх уперед та вниз, усе глибше та глибше. Дітлахи заплющили очі і міцно вчепилися один в одного та в локомотив.

Через деякий час течія річки стала рівною, тільки тепер мандрівники перебували десь глибоко під землею. Поступово вони наважилися розплющити очі та побачили, що у темряві мерехтить райдужне чарівне світло. Світло йшло від сотень тисяч червоних дорогоцінних камінців, які кристалами завдовжки з руку росли на стінах та на стелі. Ці рубіни іскрилися, блищали та мерехтіли, ніби незліченні ліхтарики. Видовище було надзвичайно чудовим. За деякий час світло змінилося. Воно змінилося сліпучою зеленню, яку випромінював цілісінький ліс смарагдів. Трохи далі річка попрямувала крізь низький, вузький та довгий грот, у якому панувало фіолетове сяйво, що створювали міріади найтонших кристалів аметисту. Підземним красотам не було краю.

Течія раптом знову помітно посилилася. Настала темрява. Вони вдруге проминули браму в скелі, і Емма зі своїми пасажирями на борті та драконицею ззаду стрілою вилетіла назовні.

Їх зустріла чудова ясна зоряна ніч. Тепер річка спокійно та велично текла своїм широким руслом. Береги по обидві її боки оточували могутні вікові дерева. Їхні стовбури були прозорими. Локомотив ковзнув під фарфоровим мостиком! Лі Сі відразу зрозуміла, що це Мигдалія. Вона саме стояла поруч із Джимом, і тому в пориванні радості поцілувала його просто в губи. Джим завмер, наче громом вдарений. Дітлахи сміялися, і горлали, і обіймалися, і так розійшлися, що Емма заходила ходуном. І ледь не перекинулася, але тут Лукас закликав їх до спокою.

Глава двадцять третя, у якій мигдальська принцеса розповідає свою історію, а Джим раптом сердиться на неї

Лі Сі розповіла, що одного разу батько відправив її на канікули до моря. Дівчинка жила з подругами і фрейлінами у маленькому гарненькому замку із лазурового фарфору. Одного разу Лі Сі втекла і попрямувала гуляти морським берегом. Дівчинка усе йшла і раптом потрапила на скелясте узбережжя, інший край якого крутим обривом ішов до моря. У морі з'явився корабель з червоними вітрилами, а на

найбільшому була цифра 13. З корабля зістрибнув чоловік дуже жахливої зовнішності. На голові в нього був дуже дивний капелюх із намальованими на ньому черепом та двома перехрещеними кістками. Вдягнений він був у картату куртку, шаровари та ботфорти. Із-за поясу стирчали кинджали, ножі та пістолети. Він мав довгі чорні вуса, а у вухах красувалися товсті золоті кільця. Пірат схопив Лі Сі і ув'язнив на човні. Усіх піратів було тринадцять. Вони усі були схожі, тільки в капітана на капелюсі була червона зірка. Пірати зустрілися в морі з драконицею, якій віддали дівчинку за діжку натурального рому марки "Драконова горлянка". Потім вони домовилися про наступну зустріч та розпрощалися. Так Лі Сі потрапила до пані Мальцан.

Щодня з ранку до вечора діти сиділи у драконихи, прикуті до парт, і мали навчатися читати, писати, рахувати і ще чомусь. Однієї ночі Лі Сі вдалося кинути у річку пляшку з листом... І ось тепер усі врятовані.

Джим розповів про все, що пережили вони із Лукасом, перш ніж знайшли шлях до Дракон-Міста. Хлопець сказав, що після того, як побачив школу пані Мальцан, не хоче вчитися ні писати, ні читати. Лі Сі була дуже здивована, що Джим ще не вміє цього, хоч він старший від неї на рік. Тим більше, саме вміння дівчинки писати і читати врятувало усіх дітей. Адже вона написала пляшкове послання, що врятувало їх. Тому дівчинка запропонувала Джимові, що сама навчить його читати і писати. Джим розумів, що Лі Сі загалом права, однак саме це його й дратувало. І що це їй прийшло до голови напучувати його? Адже він як-ніяк нещодавно врятував її, до того ж ризикуючи власним життям.

Незабаром мандрівники побачили тисячі дахів Пиню.

Глава двадцять четверта, у якій Емма отримує незвичайну винагороду, а мандрівники - великий сніданок на будь-який смак

Друзі витягли локомотив на сушу. Дракониця теж виповзла на берег та вляглася там, ледь жива через втому. По ній було видно, що поки усіляке бажання погано поводитися в неї пройшло. Лукас із Джимом знову привели Емму у суходільний вигляд.

Мигдальський польовий жандарм побачив усіх і поїхав велосипедом до них. Огиноючи останній кущ, він зачепив одну волосинку на драконицевому хвості. Переляканий до смерті, жандарм розвернув велосипеда і так ушкварив назад, ніби за ним женуться сто чортів. Захекавшись, він дістався столиці та доповів про побачене своєму начальникові. Про це повідомили царя. Неможливо й уявити, яка суєта зчинилася в столиці через цю новину. Усі зрозуміли, що рятівники повернулися, і почали готувати святкову зустріч.

І ось нарешті вони з'явилися. Джим із Лукасом стояли в кабіні та махали з віконець направо та наліво. Діти сиділи на даху, а посередині стояла Лі Сі, маленька принцеса. Час від часу її було майже не видно у хмарах квітів, якими мигдальці постійно осипали прибулих із кожного вікна. А ті, що заповнили вулиці, розмахували паперовими прапорцями, підкидали у повітря свої круглі капелюхи та кричали.

Позаду дракониці поступово утворювалася хода з мигдальців, які співали та сміялися, до того ж ще й так розтанцювалися, що їхні кіски крутилися, наче

пропелери.

Майдан перед палацом був ущент сповнений радісними людьми. Цар поспішив до Лі Сі. Він підхопив її на руки, притис до себе та осипав незліченними поцілунками.

Тим часом Лукас і Джим привіталися з крихіткою Пінг Понгом, який став головбонзою замість відправленого у відставку пана І Те Де. Друзі від усього серця привітали його.

Коли цар нарешті закінчив церемонію привітання своєї доньки, він повернувся до Джима та Лукаса і прийняв їх в обійми. Потім цар за руку привітався з усіма дітлахами. А Еммі цар вручив спеціальний орден. Драконицю влаштували у величезну клітку і помістили у старий слоновник.

Діти, Лукас і Джим пішли снідати. А мигдальці мили і чистили Емму. Кожний із дітлахів отримав свою найулюбленішу страву. Ескімося, наприклад, їло китову грудинку та запивало її з великої чашки риб'ячим жиром. Маленький індіанець їв кукурудзяні коржі та буйволятину, а потім зробив рівно чотири затяжки зі своєї маленької люльки миру, по одній на всі сторони світу. Тобто кожному з дітей дісталася його домашня їжа. Джим і Лукас ласували свіжими булочками на меді із великою кількістю какао. Шеф-кухар Шу Фу Лі Пі Плю радів, що усім сподобалася їжа.

По черзі всі ще раз розповіли про свої пригоди цареві, що уважно слухав. Коли історії закінчилися і все було з'їдено, Лукас запропонував усім поспати. А цар сказав, що усіх дітей якнайшвидше доправлять додому. Тим часом для кожного гостя приготували окремі покої, де стояли чудові ліжечка з балдахінами.

Лукас думав, що ж тепер буде з ним та Джимом. Їм же не можна так просто взяти та повернутися до Усландії. Уже тільки тому, що король Альфонс напевно дуже розлючений на них за те, що вони тоді, нічого не сказавши, залишили острів разом із Еммою, замість того, аби слідувати його настановам. Але, може бути, його величність цар згодиться із тим, що вони залишаться тут та прокладуть через Мигдалію залізницю? Лукас зітхнув, піднявся та тихенько вийшов із кімнати, щоби порадитися із царем. Він знайшов царя, який саме думав, за кого ж віддати свою дочку: Лукаса чи Джима. Лукас сказав, що за Джима. Цар сказав, що одружуватися їм поки зарано, але для початку можна влаштувати заручини. А тоді спитав, чого бажає Лукас. Той сказав, що мріє прокласти залізницю у Мигдалії і залишитися тут. Цар дуже зрадів і дозволив. І тоді Лукас пішов спати.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Глава двадцять п'ята, у якій пані Мальцан прощається, а з Усландії приходить лист Джима та Лукаса розбудив Пінг Понг і сказав, що їх кличе дракониця. Друзі пішли до неї. Дракониця не відповідала, не рухалася, замість цього сталося дещо цілком дивне. Ніби всім її величезним тілом пробігло золоте сяяння. Вона сказала, що вдячна їм за те, що вони її перемогли, бо тепер вона перетвориться.

Дракониця заплющила очі і якийсь час мовчала, і знову її тілом пробігло це дивне

золоте сяння. Лукас і Джим мовчки чекали, поки вона знову не розплющила очі і не продовжила ще більш слабким голосом про те, що кожний дракон перетворюється на "Золотого Дракона Мудрості", який знає усе.

Дракониця знову замовкла, і втретє нею пробігло золоте сяння. Вона сказала, що зараз не помре, а буде цілий рік лежати без руху, а потім стане "Золотим Драконом Мудрості". Тоді Лукас і Джим стануть її повелителями, а вона зможе відповісти на усі їхні питання. А зараз вона може відповісти на якесь їхнє одне питання. Лукас і Джим запитали, що ж їм робити з поверненням на Усландію. Дракониця сказала, що їм треба вийти завтра у море курсом на Усландію. Друзі зустрінуть плавучий острів. Треба взяти кілька коралових гілок, що ростуть із океанських глибин, і кинути їх у воду поруч із Усландією, саме там, де вони поставлять на якір плавучий острів. Із коралових гілок виростуть дерева, які підтримуватимуть плавучий острів знизу, а коли Джим стане повним підданим, він перетвориться на справжній острів, такий само міцний та надійний, як Усландія...

Джим ще хотів запитати, звідки його викрали, перед тим, як покласти до посилки, але дракониця уже не могла відповідати. Виглядало все й насправді цілком так, ніби вона померла. Ось тільки золоте сяння посилювалось.

Пінг Понг, Джим і Лукас розповіли усе, що сталося, цареві. Він пообіцяв, що цілий рік ніхто не чіпатиме дракониху. А тоді сказав, що сам попливе з друзями до Усландії. І тут раптом Пінг Понг згадав, що Джиму і Лукасу прийшов лист з Усландії.

Лукас розірвав конверта, усередині було три листи. Перший був від короля. Він писав, що дуже сумує за Лукасом, Джимом і Еммою та просить їх повернутися. Другий лист був від пані Ваас. Вона жахливо переживала за Джима і просила скоріше вертатися додому. У третьому листі пан Ермель теж просив повертатися.

Друзі могли вертатися в Усландію, і цар запропонував їм свій корабель. А також він сказав, що поїде з дочкою разом з ними.

Глава двадцять шоста, у якій дітлахи розстаються, а плавучий острів потрапляє до сітей

Усі діти прибули до гирла Жовтої річки, де знаходилася морська гавань, щоб відправитися до своїх домів. Цар попрощався з дітьми, які сіли на перший корабель. А на другий корабель зійшли Джим, Лукас, Емма, Лі Сі і цар. Пінг Понг на прощання влаштував феєрверк. Малюк тепер мав заміщувати царя на час його відсутності.

Корабель до Усландії мав рушити на світанку. Наступного дня друзі піднялися до капітана і пояснили йому про плавучий острів, який мав зустрітися їм на другий день подорожі.

Згодом цар поцікавився у Лі Сі та Джима, коли ж будуть їхні заручини. Маленька принцеса трохи почервоніла та сказала, що це має вирішити Джим. А він сказав, що відсвяткують заручини в Усландії. Усі погодилися.

Наступного дня друзі побачили маленький острів, що весело плив хвилями. Капітан не міг повірити у це. Острів взяли на буксир до корабля. Острівець оповивав плаский піщаний пляж, чудово придатний для купання. А з найвищої тераси, розгалужуючись

на кілька маленьких водограїв, просто в океан стікав струмочок. Звісно, тут було багато чудових квітів та картатих птахів, що гніздилися у гіллі дерев. Цей острів тепер належав Джиму, і він назвав його Нова Усландія.

Глава двадцять сьома, у якій святкуються заручини, і книга ця закінчується приємним сюрпризом

Кілька днів потому, чудовим ранком, пані Ваас і пан Ермель побачили величезний чудовий корабель, а на буксирі у нього цілісінський острів.

З корабля почувся радісний зойк, і на сушу стрибнув Джим. Він кинувся до пані Ваас. Радості їх не було краю.

Тим часом Лукас, Лі Сі та цар теж зійшли на сушу, і нарешті навіть Емма була обережно вивантажена з корабля та поставлена на її колишню колію, вже дуже зарослу мохом та травою. На Еммі все ще висів величезний золотий орден із блакитною стрічкою, а сама вона без упину видавала короткі радісні посвисти.

Коли пан Ермель, що онімів від подиву, нарешті второпав, хто приїхав, він побіг по короля. Потім вони обидва побігли вниз, до корабля. Тут почалися обійми, рукостискання, привітання, і краю їм не було.

Лукас представив одного одному царя мигдальського та короля Альфонса, а Джим познайомив усіх із Лі Сі, і коли всі нарешті перезнаййомилися та привіталися, вони пішли до будиночку пані Ваас снідати. Матроси тим часом укріпили новий острів сталевими тросами та якірними ланцюгами впритул до Усландії, так що на нього можна було перестрибнути. Звісно, не забули вони й того, що доручив їм Лукас, а саме: туди, де зараз лежав острівець, кинули у воду кілька гілок коралових дерев, як і радила дракониця. За кілька років, коли дерева доростуть до поверхні океану, новий острів буде міцним, як і Усландія.

Під проводом Джима товариство ступило на нову землю та влаштувало на ній невеличку прогулянку. Король радів, що нарешті вирішилося питання з перенаселенням Усландії.

Джим із Лукасом розповіли про усі свої пригоди.

Було вирішено, що за місяць відбудуться заручини Лі Сі із Джимом. І весь цей час пані Ваас вечорами працювала над сюрпризом для них обох. Шиття було її справжньою пристрастю.

Цар та Лі Сі оселилися на цей місяць у короля в замку між двома гірськими верхівками.

І ось місяць минув. Настав день заручин. Спочатку діти отримали сюрпризи, приготовані для них пані Ваас. Джимові вона зшила синій робочий комбінезон, точнісінько такий, як у Лукаса, тільки менший. Адже Джим і далі мріяв бути машиністом. А маленька принцеса отримала пречудову весільну суконьку із фатою та довгим шовковим шлейфом. Потім Лі Сі подарувала Джимові люльку, як у Лукаса, тільки новішу і не таку велику. А Джим подарував Лі Сі витончену пральну дошку. Маленька принцеса жахливо зраділа, бо досі їй, звісно ж, не дозволялося брати до рук нічого подібного через її високе положення, хоча вона, як і всі мигдальці, обожнювала

прання. Під кінець вони поцілувалися, і король Альфонс За-Чверть-Дванадцятий оголосив їх іменем Сполучених Штатів Усландії та Нової Усландії зарученими.

А матроси на державному кораблі запалили величезну ракету, яку вони спеціально захопили з собою, та влаштували салют. Свято тривало весь день. Тільки Лукас, здавалося, все ще на щось чекав. Пані Ваас зробила не тільки ванільне та полуничне, а ще й шоколадне морозиво.

Джим пішов до пляжу, аби у тиші помилуватися красою вогнів. Він раптом відчув, що йому на плече лягла чиясь рука. Він обернувся. Це був Лукас. Він сказав, що Джим завжди мріяв мати локомотив. І тепер Лукас подарував другові малесенький локомотивчик, який завзято посопував та випускав зі своєї маленької труби крихітні хмаринки пари. Це було Емміне дитятко. Джим назвав його Моллі.

За кілька днів цар та маленька принцеса відправилися назад до Мигдалії, бо Лі Сі, зрозуміло, поки що мала жити у свого батька. Але діти могли відвідувати один одного завжди, коли їм заманеться, бо державний корабель часто курсував між Усландією та Мигдалією. А ще між цими державами тепер був телефонний зв'язок.

До Усландії повернулося колишнє мирне життя. Пан Ермель у твердому капелюсі та із парасолькою під пахвою ходи на прогулянки. Він був перш за все підданим, і ним управляли. Точнісінько так само, як і раніше. Лукас їздив на локомотиві на ім'я Емма звивистими рейками з одного кінця острова в інший. Джим, звісно, переважну частину часу доглядав локомотивчика на ім'я Моллі. Джим потроху дорослішав.

У гарні вечори було видно, як Джим із Лукасом сиділи поруч на державному кордоні. Вони згадували свої пригоди і планували нові, бо хотіли з'ясувати, звідки морські розбійники викрали Джима-Кнопку, коли він був ще зовсім маленьким. Проте для цього друзям спочатку треба було відшукати та перемогти Тринадцятьох Лютих, які все ще загрожували морям.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.